

Kincseskerti Kaláka

2012. VII. 28 - VIII. 1.

A VI. Mátramindszenti Kaláka második napján egy jurtát állítottunk fel a Kincseskertben. Rögtön ki is szeretnénk volna próbálni ezt a meditációs helyet, ezért kalákás Katával a táncház után a hold fényénél sétáltunk le a kert végébe. Kiváltság volt ez, hogy mi lehetünk az első lakói a jurtának. Körbeölelt bennünket a Mátra, betakart a csillagos ég, és a Kincseskert altató muzsikáját hallgattuk. Katával azon tanakodtunk, vajon a Mária koronába visszaköltözött-e a madárka, akit aznapi munkálkodásunkkal megzavartunk? Hallgattam az álomba ringató békakuruttyolást, ami az égerberek színpada felől érkezett. Elképzeltem, ahogy az előfűz építmény ma befont ágai megerősödnek és ölelésükkel körbefogják és így tartják meg az elszáradt, de a vázat adó fűzágakat.

A mátramindszenti Kincseskert Kaláka rendhagyó a székelyföldi fürdő- és kalákamozgalmak történetében. Azért rendhagyó, mert Magyarországon van és azért is, mert már 6. alkalommal kalákázunk itt. Minden évben két alkalommal 2-3 napot töltöttünk itt s mindannyiszor megéltük, hogy a Kincseskert megújult és gazdagodott. Tóni atya közvetítésével már hatszor kértünk közösen áldást a munkánkra. Végülis, ha összeszámolom összesen 18-20 napot munkálkodtunk. Az emlékezetemre hagyatkozva úgy becsülöm talán 120 segítő járt itt, persze ehhez a számhoz Mária néni biztos tudna még legalább 30 embert, aki évközben „Kalákában” nádat vágott, kalapált vagy gondolataival (sz)építette a kertet.

A kalákás munkálkodás az idén is, az Ars Topia Alapítvány és a Mens Sana Alapítvány együttműködésével tudott létrejönni.

Mit jelent Kalákában ügyködni? Magunkért, a helyért és a csapatért munkálkodunk ilyenkor „fizetséget” nem várva munkánkért. A szeretetből hozott áldozatos feladatvállalás mindenek épülését szolgálja.

2012-ben Mária néni kérésére újra „szervező” segítőként tértem vissza a Kincseskerti Kalákába. A Kalákások részéről Nemcsók Márton az Ars Topia Alapítvány önkéntese volt a főszervező. Ő vette át az előző szervezőktől a

stafétabot. Márton és az előző szervező Árpád látogatták meg a helyszínt egy hónappal kalákázás előtt, hogy előkészítsék a terepet, a helyieket és a szükséges anyagokat. Több éven át voltam a szervező csapat tagja és most fontosnak tartom, hogy a „szervezői” munkát is át tudjam örökíteni azoknak, akik bevállalják ezt a feladatot.

Június van, s rekkenő hőség. A nyár legforróbb, legfojtogatóbb napjai. Pénteki napunk családi hangulatban telt. A faluból gyerekek és anyukák jöttek le füzeket metszeni. 12-15-en voltunk. Kiss Szilveszter hol az asztalosműhelyben, hol a területen munkálkodott. Ezen a pénteki napon, nekünk a nagyvárosból érkezőknek volt időnk megérkezni a tájba, letenni a budapesti rohanást és várni, mit hoz számunkra ez a Kaláka.

Mátramindszenten már van foganatja a Kalákának. Öröm töltött el, mikor hallottam, hogy a polgármester, aki kezdettől fogva a Kincseskertben is velünk kalákázott, bográcsozással egybekötött növényültetést szervezett a faluban. Sokakat sikerült így megmozgatni a faluban és ez is egy módja annak, ahogyan a Kaláka továbbél.

Szombaton nem akartam hinni a szememnek, amikor láttam, hogy már harminchatan vagyunk. A tűzön, amelyiken reggel a táblaoszlopok végeit égettük, nagy bográcsban főzték a palócgulyást.

Idei kalákás munkálkodásunk során megtisztult a kert, a forráshely és a tóhoz vezető meánderező erecske. Megszépült a kereszt környéke és új táblahelyeket alakítottunk ki. Befontuk az élőfűz-építmények kihajtott ágait, a szilfolyosó ágait összehúztuk, hogy idővel a Petrás Mária Babba Máriájához vezető úton árnyas allé alakulhasson ki. A kaláka alatt megingathatatlan alapokra helyezett jurtához (ami Marci csapatvezetési képességét is dicséri), palló utat vezettünk. Szombaton a férfiember kitartó munkájával a legnagyobb hőségben kellett a jurtát állítanunk. A férfiak rendíthetetlenül segédkeztek a hőség ellenére. Estére kancsó és kézmosó lavór is került a jurta fapadozatára, egész otthonossá lett tőle a hajlék. Visszagondoltam arra, hogy a délután még Piroska, a helyi népművész takarította ki a borovi fenyő padozatot s most itt hallgatjuk háton fekve, a jurta felső körablakán keresztül csillagokat lesve a béka koncertet.

A kalákásoknak és a falubelieknek szombat estére táncházat szerveztünk. Nem volt még ilyen a faluban. Mátramindszenti fiatalok kevesen csatlakoztak az estéhez, kevés volt a fiú is a páros táncokhoz, de kört alkotva pár alaplépést így

is megtanultunk. Még Marci is örömét lelte a táncban, pedig azt mondta nem szeret, mert nem tud táncolni.

A Kaláka valahol hasonlatos a táncházhoz. Közösségi élményt ad, mintát ad, lelkesítést és biztatást nyújt, s mindemellett néha rámutat a ballábasságunkra is. Mint a táncházban tanult tánclépéseket, a kalákában tanultakat is akkor fogjuk tudni továbbadni, ha Kaláka után vagy előtt azokat máshol vagy magunkban gyakoroljuk.

Reggelre a jurta fölött mintha megnyílt volna az ég. Mi voltunk a színpadon a függöny mögött és a környékről körénk sereglett az összes dalos madár. A világ öröme és végtelensége volt a jurta falain kívül. Napok óta először igazán fáztam. Kibújtam a hálósákból, kiléptem az ajtón s nagyot nyújtóztam.

Fazana, 2012. VII. 10.

Kedves Ágnes!

Rendhagyónak írod a Mátramindszenti VI. Kalákát a Székelyföldi Kalákamozgalom történetében. Részben azért, mert Magyarországon van. Itt azonban meg kell említenem, miért is tartozhat mégis szervesen a székelyföldi mozgalomhoz. Mert ez megmagyaráz sok mindent a múltjából, a jelenéből és jövőbeli terveiből is.

Gyökeret eresztett itt ugyanis egy Gyimesközéplokról ide került, évszázados emlékeket hordozó ágacska, édesapám. Néhány száz kilométer, határ mit számít, amikor gazdagon él a belső világ?

Kinn Fejbükkösön a kalibában András bácsi elvégezve az „esti bajt”, befejezve a napi munkát, levetette felső ruháját, fehér ingben, vászon gatyájában, bajuszát megpödörve és bajuszkötőjét felkötve leült a dikó végébe, szembe a nyitott ajtóval, s a mindent megpihentető csöndben saját létének kútját kezdte mélyíteni. A napi munkával nem ért véget a tennivalók sora. A lendület, a hozzáállás komolysága változatlan volt. Fiatal lányként magamba szívtam azt a belőle áradó bizonyosságot, hogy mi emberek gyönyörű dolgokra vagyunk hivatva, a széna- és sajtcsináláson túl is.

Ez a kép él bennem most a VI. Mátramindszenti Kaláka végével. Sok mindent elvégeztünk az évek során, és természetesen bőven maradt munka a

jövőbeli kalákákra is. De talán itt a pillanat, amikor a Kincseskert már eléggé otthonossá vált számunkra, hogy meg merjük kísérelni benne a következő lépést is: forduljunk határozottabban, tudatosabban saját létünk kútja felé. Talán éppen ezért épül a Kincseskert, hogy a fák, bokrok, vizek szép rendezésével, ápolásával lassan tanulgassuk észrevenni saját létünk csodáját is. Manapság sok feladat, törekvés, gond, aggodalom vagy akár öröm is befedi létünk kútját. Feladatunk lenne kitisztítása, mélyítése, hogy „előkészítsük magunkat a lét azon teljességére, amelyre teremtettünk”.

Így talán érthetővé válik Kalákánk másik „rendhagyó” vonása is: a folyamatosság. Már VI. alkalommal voltunk együtt, és természetesen folytatni is szeretnénk. Úgy gondoljuk, hogy a megszokott kalákázás az egyik alaptevékenység, amely biztosítja a „gondolatfonók”, léleképítő, lét-gazdagító elvonulások, együttlétek lehetőségét, ami ezentúl ugyanúgy a Kincseskerthez tartozik, mint a kertépítés.

Ilyen kettős, egymásra épülő, egymásba fonódó, egymást gazdagító tevékenységre gondolunk, melyek „megingathatatlan” alapját az eddigi Kalákák alkotják. Reméljük, hogy óvó, növelő tekinteteket ezután sem veszitek le a Kincseskertről.

Tegnap este a jurta nyitott ajtaján kitekintve a Mária koronája fűzépítmény felé, amelynek ágacskáit az építmény rendjébe fontátok a Kalákán, ismét András bácsi jutott eszembe, és tudom, hogy sokan megélik majd a fehér jurtában ezt a zöld csodát, és sokan tanulnak belőle gyönyörű rendet fenni életük ágas-bogas hajtásaiból. S tudom, hogy lesznek, akik ide találnak, ahogyan Csíksomlyóról elindulva mi is megtaláltunk titeket.

Ma egy fiatalasszony járt itt – még nem volt Kalákán – s mondta, hogy a héten eljön egy napra két kicsi, 6 és 9 éves fiacskájával szépíteni, alakítani a forrás utáni kis tavacskát, hogy majd hozhasson bele vízi virágokat. Mert ő is szeretne „bekapcsolódni a Kincseskert életébe”.

Hálás szeretettel ölelünk Mátramindszentről

Mária néni